

3. den – středa 9. 5.

Dnes se nám nějak nechtělo vstávat. Čím to asi je? Buď silným, čerstvým vzduchem v „ráji“ a nebo tím, že jsme si včera vyprávěli a povídali v pokojích hodně dlouho po večerce?

Po snídani jsme opět usedli k učení a psali deníčky, ve kterých jsme popisovali předešlý den prožitý v Prachovských skalách. Ještě před obědem jsme zašli do místního obchodu, koupili si známku na pohled a zaběhli na poštu, abychom pohlednice mohli poslat domů. Kdopak bude doma dřív?

K obědu jsme měli výbornou nudlovou polévku, kuřecí řízek a bramborovou kaši. Po krátkém poledním klidu jsme se vydali na pěší výlet. Paní majitelka penzionu nám ukázala zkratku polní cestou a lesem na hrad Kost. Někteří se trochu obávali, že cesta bude dobrodružná, protože přesně nevíme kudy. Ale ujistili jsme děti, že všechny cesty přece vedou do Říma a popřípadě pošleme domů ještě jednu pohlednici, tentokrát z Itálie.

Paní učitelka Markéta, která sleduje počasí, nás přesvědčila, že tady dnes nezaprší. Během cesty začalo drobounce mrholit, tento deštíček trval asi pět minut.

Po necelých dvou kilometrech se před námi z lesa za rybníkem vynořil starobylý **hrad Kost.**

Prohlédli jsme si nádvoří, okolí hradu a zahráli si kuželky či středověkou dámu.

Na nádvoří hradu Kost právě probíhaly popravы místních poddaných!

Další poddaní byli topeni v hradní kašně!

Na zpáteční cestě do penzionu probíhal výlov panského rybníka.

Před večeří byla nutná rychlá očista hochů z pátého ročníku!

Krátké osobní volno děti využily k dohledání ponožek, slipů a dalších částí oděvů, které se „samy poztrácely“ po celém penzionu či odešly do jiných pokojů. Upozorňujeme rodiče, že pokud najdou v zavazadlech cizí oděvy, nechť si je mezi sebou navzájem povyměňují!

Dětem se tady moc líbí, prý je to nejlepší škola v přírodě. Ale to říkají každý rok! Paní učitelka Alena se zde naučila používat znakovou řeč. Naprosto nám oněměla a vydává jen sípavé zvuky. Hlas sice ztratila, ale dobrou náladu nikoli!

Před námi je asi nejočekávanější část dne! Pátáci odjíždí do kina. To je tajné heslo pro **Bobříka odvahy**.

Přípravy probíhají tak, že přesvědčuji pátáky, aby se u hřbitovní zdi nebáli.

Je půl desáté večer, kompotové sklenice a zapálené svíčky jsme rozmístili podél cesty kolem hřbitova. Pátáci mají vše připraveno a naplánováno. Žádné křičení a hulákání. Jen ticho. U hřbitovní zdi leží jakási postava zakrytá bílým prostěradlem, jakmile se setmí, sklání se nad ní druhá tiše plačící bytost. Z křoví opodál se ozývá tichounká strašidelná hudba, která cestu kolem hřbitova dělá ještě mnohem strašidelnější. V dáli někdo sténá a je slyšet praskot větviček či houkání sovy z křoví. Najednou začnou bít kostelní hodiny. Scéna jako z hororu? Ne, Bobřík odvahy.

Děti vám jistě budou říkat, že se vůbec nebály, že to nic nebylo, že to byla legrace. Inu, po bitvě je každý generál! Někteří byli stateční a někteří ještě statečnější, protože se nebáli přiznat, že se bojí. Paní učitelky se téměř nebály a tak doprovázely ty děti, které nechtěly jít samy.

Pátáci jsou šťastní a spokojení, protože, jak říkal jeden z nich: „Pět let jsme na to čekali a teď jsme se dočkali.“ Bylo to fakt hustý!

Je jedenáct hodin a je ještě slyšet šepot z pokoje žáků pátého ročníku. Musí se přece probrat všechny zážitky a dojmy z noční hry. Všech jedenáct dodrželo přesně to, co si slíbili, jen jeden to nezvládl a domluvu částečně porušil, škoda. Bobřík odvahy kolem hřbitova se letos opravdu povedl!

Zítra balíme a odjíždíme. Nebude se nám chtít. Tyto dny jsme si opravdu intenzivně užili! Po snídani odjíždíme do Mirakula.

Doufejme, že počasí bude i zítra tak skvělé jako celý týden. Slovy paní učitelky Aleny: „ Inu, když cestují andělé....“